

elle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisn! Niime, tago nemad päwa ja kohta, millal ja kus rammo alkame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, wana muistest lombet möda tülli lõppetada." —

Rahwas pani sedda kuuldes Reinowadderi julgust imets; mõlemad pealekaebajad — koddajänes ja warres — ei usaldanud üht sõna enam rätida, waid läksid ehmatades kuinga koast wälja. Minnes rätisid nemad isseleskis: „Pahha luggu, et leddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame temaga wõidelda? Jägo asst parremine nissammoti; kül ta üksford ka oma tenitud palka saab leidma.“

Messikap ja Kriimsilm näggid nukral meel kaebajate minikut. Seal üdis kuingas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Gile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma: ilma wiis; selja tagga soffitakse ja mõistetakse süüd mit-mele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud kinni. Warres ja koddajänes olleks koco parssile jänud, kui nad mind siin olleks teadnud ollema; nüüd poewad mõlemad peito ja palluwad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende abiga! Sest nääte selgest, armoline kuingas! mis seal tõuseb, kus seleyeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miina kül neid ei larda, agga teiste kassuks pean sedda nimetama.“

„Kule, wõrokael! mis ma sulle ütlen,“ kār-

gatas kuingas. „Siina mõrtsukas ja warras! Mis furtiwaim sind taggafihutas, et mino ustarwa kirjalandja Argpüks ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle wanaad süüd andeks? pealegi weel pauna ja kingad, misga wagga teele piddid minema? Siino mele: parrandamise eessimene tö tappis wagga Argpüks; Kohhekel pididi kirjatasus teina werrise pä seie kandma; teina tunnistas sure kohto ees: Reinowadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud muud kui jänese werrine pä. Selle teotuse pärrast läskisin Kohhekella ärrauklata; sedda sama palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küsis kui ehmatades: „Kas Argpüks ja Kohhekel surnud? Oh, miina waene, mis minust nüüd peab sama? Mino kallim warrandus on nende selande läbbi ärrakaddunud. Kendega saatsin teile, armoline kuingas, wagga kallid annid, et kesiamaid Ma: ilma kuski ei leita. Kes wõis ial nõkuda, et Kohhekel Argpüks mõrtsukas ja mino warra rõõwlik pididi sama? Wata imet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuingas astus wiibaga toast lambrisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu otsani kuulda, waid piddas nõuu, temale mõrtsuka palka anda. Kuingana olli perdiko ehandega maggusal juttul, kui kuingas ille lähwe astus. Suudmõda olli kuingal ja kuingasal armas; sellest tõsis Reinowadderile kassu. Suudmõda olli solitud, tark ja